

Frankrijk 2.0 door MTB Antilopen

Na het succes van onze eerste tour de France in 2014, moest er dit jaar een vervolg op komen. Binnen de Antilopers waren er vijf fanatiekelingen die wel zin hadden in een tochtje van Frankrijk naar Lage Mierde, door ons omgedoopt tot Frankrijk 2.0. Deze vijf bestaan uit Eric, Geert, Wessel en Thieu, die er vorig jaar ook al bij waren en onze nieuweling Kees, die zonder enige racefiets ervaring op een prachtige leenfiets, zijn wegrace ontgroening gaat krijgen.

Dit jaar zouden we vertrekken uit Gerardmèr,

midden in de Vogezen, via Bitburg/Trier in Duitsland, om nog even over Luxemburg, naar Spa in de Belgische Ardennen te rijden.

Van daar was het over Luik, naar Maastricht en dan langs het kanaal naar huis.

Op deze tocht weten we ons gevolgd door Toine, die ons met zijn camper, onderweg voorziet van bijna alles wat wenselijk is. Koude drankjes, de snelle Jelles, power bars, je noemt maar op, Toine heeft het in zijn camper bij zich. Zelfs twee complete reserve fietsen stonden achterop om maar niets aan het toeval over te laten. Want er gaat gefietst worden. Als de verleiding van even lekker liggen achter in de camper groot wordt, dan sleuren je fiets-maatjes je wel weer mee.

In Gerardmèr bereiden we ons voor in Hotel des Bains. Een mooi oorspronkelijk gebouw. Na een goede nachtrust en een uitstekend ontbijt, kan het dan eindelijk beginnen. Even dreigt er paniek, een navigatie wil niet direct meewerken. Maar er is ook een laptop aan boord en met wat kleine correcties komen alle voorbereide routes in beeld. Omdat het ontbijt pas om half acht begint, vertrekken we om 9 uur op weg naar ons Dorpsplein.

Via het programma "cycle-streets" kunnen prachtige fietsroutes worden samengesteld, over bijzonder rustige wegen. Je krijgt daarbij meteen te zien, hoeveel bergjes je onderweg tegen komt. De eerste dag fietsen we ruim 160 km. Het klimmen valt wel mee, maar ong. 700 hoogte meters. Het gaat van de hogere Vogezen, naar het lager gelegen Duitsland. Daarbij rijden we over prachtige fietspaden door schitterend landschap. Zon overgoten en zelfs de wind is nergens te bekennen. Iedereen zit te genieten. Omdat er in deze streek van Noord Frankrijk niet veel horecazaken zijn, die toevallig aan de fietsroute liggen, moeten de rustpauses ook zorgvuldig worden ingepland.

Maar als het dan klopt en je zit aan een heerlijk bord spaghetti, dan kan de dag niet meer stuk. Onze eerste slaappleats is de grensplaats Sarreguemines. Wat is dat snel gegaan. De teller geeft aan dat we gemiddeld 30 km per uur hebben gereden. Toine heeft dan de locatie al gevonden en als we de straat inrijden, zien we Toine en de camper al staan. Op alle slaappleatsen hebben we kunnen regelen dat Toine er met zijn camper voor de deur kan staan. Onze kamers zijn prima en na een verfrissende douche gaan we lopend de stad in om de inwendige voorraad weer aan te vullen. Sarreguemines is een best grote stad, dus het is ook een aardig stukje lopen. Toch voelt het niet verkeerd om ook wat andere spieren aan te spannen.

Om 7 uur kan er ontbeten worden, dat is mooi want dan kunnen we om 8 uur op de fiets zitten. Na een goed ontbijt met allemaal zelfgemaakte producten, komt dat ook precies uit.

Nog even langs de camper voor de noodzakelijke versterkingen voor onderweg, banaantje in de rug gestoken en we kunnen weer. De temperatuur is zo vroeg nog heerlijk. Vast al 20 graden, maar het voelt nog niet "heet" aan. Voor vandaag staat er een flinke klim op het programma, een kleine 900 hoogte meters op weg naar Bitburg in Duitsland en ook de laatste 35 km zijn licht stijgend. Finish bergop zullen we zeggen. Ook nu weer prachtige wegen door een schitterend landschap.

Echt een aanrader als je in deze buurt bent. Toine weet ons steeds weer te verrassen en vangt ons regelmatig onderweg op, waar we dan de voorraad drinken en eten weer kunnen aanvullen. Chocomel of een ijskoude Radler, je zegt het maar. Verfrist en bevoorraadt weer op weg. Er loopt een heel mooi fietspad langs de Saar, daar rijden we een hele tijd langs. In Bitburg overnachten we in een hotel midden in het stadje. We zijn er al zo vroeg, half vijf dat we op ons gemak eerst een biertje kunnen genieten voordat de douche wordt opgezocht. Op het plein in Bitburg kunnen we heerlijk buiten zitten om te eten. Na het eten nog een afzakkertje in de bar van het hotel en dan op tijd naar bed. Morgenvroeg weer om 7 uur ontbijt. Er is onweer op komst. 's Nachts barst dat goed los. Spannend wat het morgenvroeg doet. Als de gordijnen open gaan, is alles nog grijs en nat. Ergens in de verte zit een blauw plekje in de lucht. Voordat we buiten staan is het al droog en klaart het op om de dag geheel zonnig weer door te kunnen brengen.

Wessel steekt een ander wiel. Minder trainen en veel werken, dat breekt een beetje op, maar samen komen we altijd boven. Vandaag wacht ons de zwaarste dag door de Ardennen. Meer dan 1800 hoogte meters, veel klimmen dus. De heuveltjes in de Ardennen zijn venijnig, kuitenbijters.

De afstand is dan ook maar 108 km. Wel zijn er af en toe wat minder strakke paden. Dat doet ons soms verlangen naar de mountainbike.

Het doel is Moulin de Rahier, een gehucht iets onder Spa. Daar slapen we in een Bed & Breakfast met Nederlandse eigenaars. Omdat we wat verder van de bewoonde wereld af zitten, heeft de eigenaar een barbecue voor ons geregeld. Daarbij wordt gewoon een deel van de weg ingenomen. De barbecue staat gewoon op straat, paar pilons er om heen, deze Amsterdamse gewoontes zijn nu ook in dit gehucht doorgedrongen. Wij laten het ons goed smaken. Na het eten lopen we samen nog een rondje door de omgeving, naar de restanten van de molen van Rahier. Ook lopend moet natuurlijk nog een klim gemaakt worden waarbij twee reeën worden gespot. Bijna stranden we in een wei met stieren, wat met rode Antilopen-shirts natuurlijk niet is aan te bevelen. Maar Kees loodst ons weer op de juiste weg.

Het is bijna niet te geloven, morgen is het al weer de laatste dag. Gelukkig hebben we de langste route voor het laatst bewaard. Het wordt al bijna routine, zeven uur ontbijten, de fiets even smeren, voorraad aanvullen en iedereen staat om acht uur klaar voor de start.

Als we onderweg het bordje met de “Redoute” tegen komen, kunnen we het niet laten. Even van de route afwijken en dit vermaarde bergje mee pakken. Hij is maar een paar km, maar met een stukje van 17%, toch leuk.... Dit kan gezien worden als een toetje voor het klimwerk, want even verder op naar Luik toe wordt het steeds vlakker en na Luik is het weer de pannenkoek zoals we die thuis ook kennen.

Voor Toine is het lastig ons te volgen. Enerzijds omdat het tempo lekker ligt en anderzijds omdat de fietspaden waar wij op rijden, niet altijd voor hem bereikbaar zijn. Voor volgend jaar, er komt geheid een Frankrijk 3.0, schrijf je tijdig in....., zorgen we er voor dat Toine ons met een soort GPS-tracker kan zien. In Eijsden wordt nog een keer gestopt. De laatste 100 km komen in zicht.

Via Maastricht wordt het fietspad langs de Zuid Willemsvaart in België opgestoven. De wind is wat toegenomen, maar zoals heel deze dagen, het zit ons mee. Schuin in de rug. Met toerbeurt voorop schiet het gemiddelde omhoog. Maar wat verderop wordt het steeds drukker. Het is per slot ook zondag. Zien we in de verte een groepje fietsers op ons afkomen, die breed op het fietspad blijven rijden. Aso's ??? Bellen, roepen naar elkaar “let op, tegenliggers!” Ze hebben wel mooie pakjes aan. Dan komt de grootste verrassing! Het zijn vijf Antilopers die ons op komen halen. Dat is wel heel erg mooi. Gezamenlijk met zijn tieners rijden we de laatste 55 km naar huis.

We zijn nog langs het kanaal als er ineens achterin een schreeuw wordt gehoord. Iedereen kijkt verschrikt achterom. Zien we een van ons van zijn fiets aan het kanaal staan. Goh! Er zal toch niks met één van ons iets zijn gebeurd. De groep draait om en rijdt terug. Blijkt een tachtigjarige met zijn e-bike bijna het kanaal ingereden te zijn. Het was op het randje. Hij wordt weer op de kant geholpen, zelfs zijn bril wordt weer gevonden. Nu hebben wij een ras-echte EHBO-er in de groep. Jan, die rijdt rond met schaafwondenverband en pakt die bejaarde prachtig in. Ofschoon de oorzaak vermoedelijk is geweest dat hij tegen zijn vrouw, die voor hem reed, aan is gereden, maakt zij veel stampij. Een pleistertje bij haar was bijna overwogen. Maar om onze hoofdsponsor niet in de problemen te brengen, we rijden allemaal in een prachtig Huissleutelpak, trekken we ons netjes terug.

Om precies vijf uur arriveren we met zijn tienen op het Dorpsplein. Tocht volbracht!
Daar mogen we Werner nog even toezingen, die net 50 is geworden en dan kan deze rit weer de boeken in, als een mooie herinnering die smaakt naar meer. Zoals dorst gelest moet worden, zal ook deze behoefte wel worden vervuld met een nieuwe uitdaging, die start in het buitenland.

Voor deze rit is nogmaals dank verschuldigd aan Grace, die er mede voor gezorgd heeft dat we in Gerardmèr konden starten en het kan ook niet genoeg worden gezegd, aan Toine. Zonder zo'n toffe begeleiding was deze onderneming niet mogelijk.